

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 349/23
2.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Таковић, председника већа, Весне Дамјановић и др Драгице Попеску, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Марјановић, адвокат из Београда, Булевар Краља Александра бр.189, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радмила Босанац, адвокат из Београда, улица Јурија Гагарина бр.120/5, ради утврђења права коришћења, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 42246/21 од 19.9.2022. године, у седници већа одржаној дана 2.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиље, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 42246/21 од 19.9.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 42246/21 од 19.9.2022. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужиља стекла право да као корисник једнособног стана бр.6, површине 35м², који се налази на првом спрату стамбене зграде у улици ... у ..., постојеће на кат.парцели ..., уписане у л.н... КО ..., који се састоји од једне собе, једне кухиње, једног купатила са ВЦ-ом, једног предсобља, користи предметни стан на неодређено време сама, што је тужени дужан да призна и трпи те да се наложи туженом да омогући тужиљи мирно и несметано коришћење стана, као неоснован. Ставом другим изреке обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 323.150,00 динара у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући пресуду из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила и исте определила.

Тужени је доставио одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је

опредељено тражио.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду у границама својих овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр.72/11 са свим каснијим изменама и допунама) па је оценио да је жалба тужиле неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности нити се наводима жалбе тужиле указује на друге повреде поступка које би биле од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, правоснажним решењем Трећег општинског суда у Београду Р 182/00 од 25.4.2002. године утврђено је да је ВВ, бивша свекрва овде тужиле, одређена за закупца на неодређено време једнособног стана бр.6, површине 35м², који се налази на првом спрату стамбене зграде у улици ... у ... те да ће исти користити са својим сином ГГ, а што је противник предлагача ДД дужна да трпи и призна. Овим решењем констатовано је да исто замењује уговор о закупу на неодређено време док се исти не закључи сходно одредбама Закона о становању. Претходни носилац станарског права на предметном стану била је ЂЂ која је 1.12.1965. године са тадашњим власником стана ЕЕ закључила уговор о коришћењу стана, у коме су као чланови породичног домаћинства наведени ћерка ВВ и унук ГГ, син ВВ а супруг овде тужиле. Дана 24.11.2002. године преминуо је син ВВ а супруг овде тужиле, док је ВВ преминула 27.5.2008. године. Тужиле је са сином закупца стана, ГГ закључила брак 7.1.1973. године, када се и уселила у предметни стан, у коме је становала њена свекрва са својом мајком и сином те да од тада предметни стан користи без прекида за своје потребе и у истом стану је и након смрти свог супруга и своје свекрве.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиле предметни стан након смрти свог супруга и након смрти закупца стана-своје свекрве, предметни стан користи без правног основа, јер тужиле није члан домаћинства преминулог носиоца станарског права ВВ, нити је са њом у сродству те да не спада у круг лица која се у смислу чл.34 Закона о становању (“Сл.гласник РС” бр.50/92, 76/92, 84/92, 33/93, 53/93, 67/93, 46/94, 47/94, 78/94, 44/95, 49/95, 16/97, 46/98, 26/2001, 101/2005) сматрају као чланови домаћинства, а није ни лице које је носилац станарског права односно купац (сада пок.ВВ) била дужна да издржава. По оцени првостепеног суда ни супруг тужиле није могао стећи право закупа на неодређено време на предметном стану јер га је његова мајка ВВ, која је била купац стана надживела. Из наведених разлога првостепени суд је применом одредаба чл.31 до 39 наведеног Закона о становању одбио тужбени захтев и одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Правилно је, и по оцени овог суда, поступио првостепени суд када је позивајући се на напред наведене законске одредбе, одбио тужбени захтев налазећи да тужиле не припада кругу лица из чл.34 Закона о становању који могу стећи право закупа у случају смрти закупца стана, имајући при томе у виду да је супруг тужиле, као члан

домаћинства закупца стана, умро пре своје мајке, која је била носилац права закупа на неодређено време, а за своју одлуку је дао јасне и довољне разлоге које као правилне прихвата и овај суд, као другостепени.

Цењени су наводи жалбе тужиље којима се оспорава правилност ожалбене пресуде указивањем да се тужиља у предметни стан уселила удајом за сада пок.ГГ 7.1.1973. године, да је у то време носилац станарског права на предметном стану била баба њеног супруга ЋЋ а да су чланови њеног домаћинства били супруг тужиље и његова мајка ВВ, да је ЋЋ преминула 4.6.1976. године, да се тужиља законито уселила у стан на коме има пријављено пребивалиште од 15.5.1973. године те да тужиља има право да стекне својство носиоца станарског права с обзиром да се у предметни стан уселила пре 29.7.1973. године када је ступио на снагу Закон о стамбеним односима (“Сл.гласник СРС” бр.29/73) јер је према ранијем Закону о стамбеним односима из 1966. године а који је важио у моменту њеног усељења у стан, тужиља самим чином склапања брака са ГГ који је био члан породичног домаћинства носиоца станарског права ЋЋ, стекла својство члана породичног домаћинства и самим тим право да трајно и несметано користи предметни стан, али су ови наводи неосновани.

Ово због тога што се, супротно жалбеним наводима, статус члана породичног домаћинства и корисника стана од кога зависи касније стицање станарског права процењује према моменту када станарско право ранијег носиоца престаје, што значи да се статус носиоца станарског права члана домаћинства или корисника стана може стећи тек после смрти претходног носиоца. У конкретном случају претходни носилац станарског права била је ВВ која је преминула 27.5.2008. године, па се оцена стамбеног статуса тужиље на спорном стану у својини туженог и испуњености законом прописаних услова да настави са коришћењем стана након њене смрти процењује према одредбама Закона о стамбеним односима (“Сл.гласник РС” бр.50/92, 76/92, 84/92, 33/93, 53/93, 67/93, 46/94, 47/94, 78/94, 44/95, 49/95, 16/97, 46/98, 26/2001, 101/2005) који је важио у моменту смрти ВВ, а не према времену усељења тужиље у стан (када је био на снази Закон о стамбеним односима “Сл.лист СРЈ” бр.11/66 и 31/68) нити према одредбама Закона о стамбеним односима (“Сл.лист СРЈ” бр.29/73) који је био на снази у моменту смрти ЋЋ (4.6.1976. године) јер је њеном смрћу престало њено право закупца, односно носиоца станарског права на предметном стану а након тога правоснажним решењем Трећег општинског суда у Београду Р 182/00 од 25.4.2002. године за закупца предметног стана на неодређено време одређена је ВВ и истим решењем је одређено да ће предметни стан користити са својим сином ГГ. У овом решењу тужиља није наведена као члан породичног домаћинства ВВ, иако је у то време била у браку са њеним сином и према сопственим тврдњама живела у истом домаћинству са тадашњим закупцем стана ВВ.

Према одредби чл.9 ст.2 Закона о стамбеним односима (који је био на снази у време смрти последњег носиоца станарског права, односно закупца ВВ), члановима породичног домаћинства, у смислу овог закона, сматрају се: брачни друг, деца рођена у браку, ван брака, или усвојена, пасторчад, родитељи (отац, мајка, очух, маћеха и усвојилац), браћа, сестре и лица која је носилац станарског права дужан по закону да издржава или су та лица дужна по закону да издржавају носиоца станарског права, а која заједно са њим станују. Према чл.34 истог закона, у случају смрти закупца, купац

постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи стан и то по редоследу: брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено и пасторче, а ако у стану није остао нико од ових чланова породичног домаћинства закупац постаје родитељ закупца, родитељ његовог брачног друга или лице које је закупац дужан по закону да издржава, ако је становао у том стану и нема решену стамбену потребу. У конкретном случају тужила као снаја претходног носиоца станарског права ВВ не спада у круг лица која се сматрају члановима породичног домаћинства у смислу чл.9 ст.2 наведеног закона па самим тим не спада ни у круг лица која након смрти ВВ могу постати нови закупци односно носиоци права коришћења на предметном стану у смислу чл.34 истог закона, па је у таквој ситуацији правилан закључак првостепеног суда да нису испуњени услови да тужила настави са коришћењем предметног стана у својини туженог. Осим тога, и по оцени овог суда, ни сада пок.супруг тужиле ГГ, који је био члан породичног домаћинства, пре своје смрти (24.11.2003. године) није мога стећи својство закупца на неодређено време на предметном стану, јер га је његова мајка ВВ која је била одређени закупац, односно носилац станарског права на предметном стану надживела (умрла 27.5.2008. године).

Приликом одлучивања, овај суд је имао у виду и све остале жалбене наводе, али је код напред наведеног оценио да исти нису од утицаја на доношење другачије, за тужилу повољније одлуке, па их посебно не образлаже сходно чл.396 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер је иста донета правилном применом одредаба чл.153, 154 и 163 ЗПП-а.

На основу изложеног, применом одредаба чланова 390 и 401 тач.2 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде, док је одлука као у ставу другом изреке донета применом чл.165 истог закона обзиром да тужила није успела са жалбом пред другостепеним судом, а трошкови састава одговора на жалбу не представљају трошкове који су били потребни за вођење спора.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић